

mando, i Stedet for at de nu ere stillede under militær Kommando. Først naar dette sker, kan Politimesteren med Interesse bruge disse Folk, oplære dem til Polititjeneste og faae den rette Nytte af dem. De maa lære Befolkningen og Jurisdiktionen at kjende — saadanne vildfremmede Mennesker veed jo ingen Ting — thi det, som er en Politimands Hovedopgave, er jo netop Personalkundskab og Lokaltjendskab. Fordi de ikke have dette, faae vi disse fortreffelige Historier om, at Gendarmere have anholdt en stakkels Mand paa Landet, som hører hjemme der og der. Saadan Noget sker ikke, hvor de have det tilbørlige Lokaltjendskab. Efter min Mening bør det altsaa være Opgaben, at Gendarmene indordnes under det lokale Politi, og først naar dette sker, faar Gendarmen det rette Syn for, at han har en alvorlig Opgave og en bestemt Opgave paa bestemte Steder. Nu have Gendarmene kun den Opgave at holde Orden ved enkelte Leiligheder og staa og blive grint ad og skjældt ud, hvilket virkelig ikke er morsomt. Man veed jo, at, hvor der for Tiden holdes Folkemøder, gaa de fleste Taleres Bittighed ud paa at gjøre „de Uheldige“ latterlige og paa at gjøre Nar af Gendarmeriet i det Hele og til dels ogsaa af Politimesteren. Foraaavidt det ærede 4de Medlem for 9de Kredts (Dani) omtalte, at Loven var saa aldeles overflødig, at der ikke var Spør af Trang til den, og at han var vis paa, at der ikke var nogen Politimester, som havde forlangt den, skal jeg svare: Nei, det er naturligt nok. Nu har jeg været Politimester i over 30 Aar, men at man skulde sætte sig hen og skrive til Regjeringen: Vil De lave os en saadan eller saadan Lov og saa videre, det har jeg dog aldrig hørt. Det er ikke Maaden, hvorpaa Love komme frem, og jeg skal give det ærede Medlem Ret i, at Loven har ikke været forlangt af nogen Politimester; men at Politimestrene have været vel tilfredse med at faae en saadan Udgang til overordentlig Politiaffiance i enkelte Tilfælde, er der ikke Tvivl om. Det ærede Medlem, eller ogsaa var det det ærede 2det Medlem for 7de Kredts (Madsen), kom tilbage paa det Spørgsmaal, som vi have hørt i de sidste Dage, at Loven ikke var paa-trængende nødvendig. Det lade vi nu ligge, det er et Spørgsmaal, som ene kan finde sin Afgjørelse for Rigsretten, ikke engang hos Høiesteret. Jeg vil kun gjøre en Bemærkning til lige overfor det ærede Medlem fra 9de Kredts. Han oplæste et Stykke af Instruxen for Gendarmene. Jeg har desværre ikke Instruxen for Gendarmene her og kan ikke saa nøie huske, hvad han oplæste; men Pointen var da det, at naar Gendarmen

angribes, skal han bruge sin Vaaben, og kommer Noget til Skade derved, ligger han paa sine Gjerninger. Det er for det Første, synes mig, en almenlydig Sætning for enhver Politimyndighed; men saavidt jeg husker, er dette Udtrykt, at „han ligger paa sine Gjerninger“, taget af Krigsartiklerne eller et saadant Sted. At der skulde være noget Urigtigt i, at naar Gendarmen tvinges til at bruge sine Vaaben, skal han være ansvarfri ligeoverfor den, der tager Skade af Vaabnene, kan jeg ikke antage, at Noget vil mene. Jeg skal ikke forlænge Diskussionen mere og vil altsaa anbefale Loven til en omhyggelig Overveielse, navnlig i den Retning, som jeg nys antydede.

Naben: At man paa saa mange Steder rundt omkring i Landet synes at modtage Gendarmene med saa stor Uvillie, er Noget, jeg ikke kan forstaa; allermindst kan jeg forstaa, at man ude i Landdistrikterne skulde nære nogen særlig Uvillie mod Gendarmeriet, thi før man fik Gendarmeriet, hørte man jo ved mangfoldige Leiligheder, at det altid stortede paa Politi ude paa Landet, man kunde ikke holde et stort kostbart Politi, dels ridende, dels gaaende, omkring i Amtene, fordi det kostede saa meget. Tidene vare daarligere, Amtrepartitionsfondens Udgifter stige Aar for Aar, man var altsaa nødsaget til at lade være at holde et saadant større Politi. Men naar Regjeringen nu kommer og byder Befolkningen omkring i Landdistrikterne et Politi af den Bestaaenhed som Gendarmene, uden at det koster den en Dre, saa siger jeg, at jeg ikke kan forstaa, at man i det Hele taget omkring i Landdistrikterne, kan nære saa stor Uvillie mod dem. Det er nu min Mening, at naar man først lærer Gendarmeriet lidt at kjende, saaledes som det er bestemt udtalt fra alle Talere, vil denne Modvillie aldeles forsvinde, den vil fortage sig. Jeg kjender Exempler i den Retningovre fra Sønderjylland, jeg bor nemlig i det Distrikt, der tidligere hørte under Sønderjylland. Jeg mindes saaledes, at da der efter Krigen 1848—50 blev oprettet et dansk Gendarmerikorps i Sønderjylland, blev det modtaget med stor Uvillie af det ene af disse to store Partier — Slesvigholstenerne og de Danske —, som vare i Sønderjylland, nemlig af Slesvigholstenerne; det blev som sagt modtaget med meget stor Uvillie, ja, det blev formelig hadet; men lidt efter lidt bedrede Forholdet sig i betydelig Grad; man lærte ogsaa fra Slesvigholstenernes Side at indse, at man dog ved mange Leiligheder kunde have stor Nytte og Gavn af Gendarmene. Nu naaede vi det uheldige Aar